

BẢN TIN

Xứ Bưởi

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

“Những Bước chân đi”

Một đứa trẻ bước vào đời tập tễnh những bước đi, để có những bước đi vững chắc qua bao lần vấp ngã, luôn cần sự cổ vũ của gia đình và người xung quanh. Riêng Hội Ái Hữu Biên Hòa California được đứng vững càng ngày càng phát triển, cũng nhờ sự thương mến, yểm trợ của quý đồng hương, thân hữu khắp nơi.

Gần tròn 2 năm thành lập hội, qua quá trình đã thực hiện:

- 2 quyển đặc san với những chủ đề giá trị
- 20 bản tin xứ bưởi cập nhật hằng tháng gửi đến đồng hương và thân hữu khắp nơi.

Một trang web vừa tròn 1 năm đã hơn 51,000 lượt người vào xem, được sự khen tặng khắp nơi, ngay cả trong nước không những ở Biên Hòa còn được biết đến tận Sóc Trăng, Cà Mau, Hà Nội dù rằng đã có sự ngăn chặn từ nhà cầm quyền trong nước.

Đây là nỗi vui mừng không chỉ cho ban chấp hành của hội, là niềm hãnh diện của tất cả quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu. Vui mừng vì ban chấp hành đã là sợi dây liên kết đồng hương Biên Hòa, thể hiện được tinh thần và quyết tâm của người Biên Hòa hải ngoại, đặc biệt đối với những người đã hy sinh một phần thân thể cho an bình và tự do cho mảnh đất miền Nam thân yêu. Những tâm tình, sự đóng góp của quý đồng hương và thân hữu khắp nơi đã giúp chúng tôi nhận ra những bước chân đi của chúng tôi đúng hướng, tạo được sự gắn gũi cảm thông để vững tâm cố gắng hoàn thành trách nhiệm đồng hương giao phó. Ngoài ra là người Biên Hòa ly hương, chúng ta không sao tách rời con tim của mình ra khỏi quê hương được. Đặc san Biên Hòa Nhân Thìn 2012 với chủ đề “**BIÊN HÒA QUÊ TÔI TRONG NỖI NHỚ**” đang chờ đợi sự đóng góp của quý đồng hương và các văn thi hữu. Người Biên Hòa hãy viết về Biên Hòa, qua bao sự đổi thay cùng hồi tưởng lại những kỷ niệm tưởng như đã phai mờ trong ký ức. Hãy cùng nhau lưu giữ lại Biên hòa quê tôi trong nỗi nhớ qua những bước chân đi.

BAN BIÊN TẬP

Chủ Nhiệm:
Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh –
Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi –
Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh –
Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa –
Châu Chương Thành – Nguyễn Hàn Lâm –
Nguyễn Nhung – Châu Mỹ Quế

Tòa Soạn:
9340 Bolsa Ave. – Westminster, CA 92683
Hội đoàn phi vụ lợi – GP # 3379673
Email:
aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243
Website:
<http://www.aihuubienhoa.com>

HAPPY BIRTHDAY

OCTOBER

CHUC MUNG SINH NHẬT

Ban Biên Tập
Bản Tin Xứ Bưởi kính chúc

DH Phan văn Tại
October 01

DH Huỳnh Công Chức
October 02

Một sinh nhật với thật
nhiều niềm vui

Và sức khỏe
Chúc mừng !!!
Chúc mừng !!!

SOI LẠI THÁNG MƯỜI.

Tháng mười đã vội đi
Heo may còn đứng lại
Lá rụng vàng chân dê
Cành cây còn ngóng mãi
Tay đã tập rời tay
Mắt chờ quen ngỡ ngác
Chân chưa dừng bước lạc
Tóc sớm gọi màu mây
Tháng mười như đầu dây
Nằm im sau cánh cửa
Đợi thêm vài cơn gió
Là khoác áo mùa Đông
Tiếng phone đã vô cùng
E mail chưa gửi được
Trông đằng sau đằng trước
Chỉ thấy buồn mênh mông
Tháng mười không đi hoang
Năm sau chờ quay lại
Riêng lòng mình trống trải
Còn lang thang lang thang .

TRẦN KIỀU BẠC.

MỘT CHÚT MÙA THU

Em bỗng đẹp như mùa Thu chợt tới
Anh bàng hoàng nghe đêm tối nín câm
Khẽ rụt rè nũng nịu mắt lá dưới chân
Chớp sương lạnh cho mềm từng gót nhỏ
Tiếng hát nào ôm lấy vùng hơi thở
Bụi pha lê lưới nhện thoáng rung rung
Nửa cuộc đời khép lại phía sau lưng
Em óng ả chợt nào nùng trước mặt
Xin ngồi đó cho ngọc ngà tiếng hát
Anh ngả mình- trau chuốt nỗi cô đơn
Chén trà trong tay lạnh ngắt mùi thơm
Trong lạc lõng còn ngậm ngùi âm hưởng
Anh hoài vọng một thiên đường vay mượn
Hồ thủy tinh hờ hững bóng thiên nga
Đêm lui dần về cuối nẻo mờ xa
Hồn bỏ trống về tâm ca ấm áp
Khi lãnh đạm bắc nhịp cầu ký thác
Lựa mùa Thu trải mỏng lối thời gian
Vòng tâm tư như một góc vai tàn
Bỗng hiu hắt những chùm thơ nở muộn
Ngón áo giác nâng niu bong cầm chướng
Nghe môi khô bướm lượn tím vu vơ
Giữa cơn say, trong một thoáng bất ngờ
Anh bỗng gọi tên em là quá khứ
Buồn lén tới khi nửa vời giấc ngủ
Khi hư vô trong suốt bong chiêm bao
Những bình nguyên giờ thăm thẳm vực sâu
Đề sầu muộn gửi về nhau rách rưới
Em vẫn đẹp như mùa Thu chợt tới
Anh bàng hoàng nghe đêm tối nín câm

Hoàng Anh Tuấn

Cha mẹ và con cái.

ác quan hay bị quan? Hay cần phải có cái nhìn triết lý?

Bài nên đọc để hiểu rằng mình chỉ nên lo cho con cái xong bốn phận rồi thì đừng bao giờ trông cậy ở chúng điều gì.

Mình hãy sẵn sàng khi già không còn làm việc nổi thì vào nursing home như vậy thì mình sẽ bớt khổ. Đời sống này ai cũng giống như vậy mà thôi! Mình cũng còn có phúc hơn rất nhiều người là bên này mình được hưởng trợ cấp dù có làm việc hay không cũng được và có cả housing nữa vậy thì chớ nên bị quan mà nên chấp nhận những gì cuộc đời đã dành sẵn cho mình rồi!...

Không chừng tới khi già lại cùng các bạn đồng tuổi vào ở chung một nursing home thì lại còn vui nữa đấy!

Mời quý vị đọc và nhớ đề đời hai thân già bớt khổ.....!!!

Quý vị thấy những cặp vợ chồng có 9, 10 người con, dù là kỹ sư, bác sĩ, họ vẫn khổ vì con cái bạc bẽo!!! Nói chi quý vị chỉ có 4 hay 5 con!

Chính bản thân tôi đã gặp nhiều cha mẹ khổ vì sự bạc bẽo của con cái ở xứ Mỹ này! Con họ là những người có học, giàu có, nhưng họ vẫn phải đi "share" phòng hay "get in line" sau lưng tôi để xin nhà "low income"... Bài đọc sau rất chính xác và thiết thực. Xin quý vị đọc và nhớ dùm tôi cho đời mình bớt khổ vì chính những đứa con mà mình đã suốt đời hy sinh cho chúng nên người. Tôi đã đọc được 1 bài rất hay: Nếu lỡ sanh con thì: vui với con khi chúng còn nhỏ. Lo cho chúng học hành nên người, và khi chúng trưởng thành, có gia đình rồi thì quên chúng đi để sống. Và đây là điều quan trọng: Đừng trông mong chúng báo hiếu, kéo thất vọng nặng nề...!!!??? (sách nói nhé). Chính vì biết rõ điều này nên bản thân tôi, đã 73 xuân xanh, ngày ngày đi phòng "gym" 3 tiếng để tập thể dục, bơi lội... vì bà xã đã bệnh rồi, tôi bệnh nữa là chỉ còn nước dắt nhau vào "nursing home" thôi??? Thân chào và chúc quý vị nhiều sức khỏe.

Một bài rất hay, hãy ráng đọc cho hết, đừng đọc nửa chừng rồi cho qua!!!

Trong truyện cổ, người ta có kể chuyện một ông phú hộ và bốn người con trai. Khi bốn người con này lớn lên lập gia đình, ông phú hộ này đem một phần gia tài chia cho bốn người con, phần còn lại vợ chồng ông giữ để dưỡng già. Mấy năm sau khi vợ ông qua đời, mấy người con sợ rằng ông sẽ tìm vợ mới, lúc có con, gia tài này phải chia cho những đứa con khác. Chúng bàn với nhau thuyết phục cha, về ở với mình, săn sóc cha thật chu đáo, sung sướng để ông không cảm thấy cô đơn, khỏi cần phải tục huyền. Được ít lâu, chúng thuyết phục ông phú hộ chia hết tài sản cho chúng. Bùn tai và thấy không cần giữ riêng cho mình một tài khoản nào, ông đồng ý đem gia tài chia hết cho bốn đứa con.

Sau đó ông đến ở với đứa con thứ nhất, nhưng đứa con này nghe vợ, chỉ được ít hôm, bảo ông đến ở nhà đứa em kế. Cứ như thế, không ở được với đứa con nào. Không một đồng xu dính túi, người cha bị bỏ rơi, phải đi khất thực từng nhà. Bấy giờ cây gậy cũng còn có ích hơn là những đứa con. Cây gậy đó có thể giúp ông già xua đuổi những con chó, dò dẫm trên đường, tránh những vũng nước và giúp ông những lúc yếu chân sắp ngã.

Câu chuyện này sao giống câu chuyện của một bà mẹ ở Quận Cam. Sau Tháng Tư 1975, hai vợ chồng đem một đàn con vượt biển sang Mỹ. Trong nhiều năm, ông bà vừa nuôi con khôn lớn, ăn học thành tài, dựng vợ gả chồng cho con, vừa tậu được một căn nhà khang trang trong vùng Bolsa. Sau khi người chồng qua đời ít lâu, bà vợ được con cái thuyết phục nên bán ngôi nhà đi, chia đều cho các con rồi về ở với con cháu cho đỡ cô đơn. Bà nghe theo, và cũng lần lượt ở với nhiều đứa con, chịu cảnh bạc đãi và cuối cùng bà quyết định phải rời khỏi nhà những đứa con ấy. May thay, trên đất Mỹ, bà già cô đơn này còn có chỗ nương tựa, đó là một món trợ cấp nhỏ và ngôi nhà "housing" mà chính phủ đã dành cho bà. Nếu ở một xứ sở khác, chắc bà cũng cần đến một cây gậy.

Những đứa con mua nhà mới có thể đã không tính đến một chỗ cho cha mẹ già khi xế bóng, nhưng tôi biết nhiều bậc cha mẹ khi luống tuổi, con cái lập gia đình đi xa

cả rồi, mà vẫn giữ cái nhà cũ nhiều phòng, với ý nghĩ dành cho con lúc trở về thăm viếng. Tôi có một người bạn được con trai bảo lãnh sang Mỹ, nhưng chỉ ít lâu sau cô con dâu muốn chồng bán căn nhà đang ở và đi mua lại một cái nhà nhỏ hơn, lấy lý do để tiết kiệm cũng là lý do để cha mẹ chồng phải dọn ra.

Cha mẹ đối với con lúc nào cũng hết lòng. Mẹ có thể lăn vào lửa để cứu con, cha có thể đổ mồ hôi nhọc nhằn để đưa con có được một nụ cười hạnh phúc, nhưng những đứa con, khi đã có gia đình riêng của mình, không giữ được sự chăm sóc, lo lắng cho đời sống của cha mẹ. Người mẹ nào cũng mỗi đêm kéo chăn đắp cho con, sờ trán con, hạnh phúc theo từng nụ cười của con, nhưng bây giờ con ở xa, thời giờ dùng để gọi về thăm mẹ đôi khi cũng hiếm hoi.

Ông Chu Dung Cơ nói về mối liên hệ giữa cha mẹ già và con cái: “Cha mẹ thương con là vô hạn, con thương cha mẹ là có hạn. Con bệnh cha mẹ buồn lo. Cha mẹ bệnh con đến nhòm một cái, hỏi vài câu thấy là đủ. Con tiêu tiền của cha mẹ thoải mái, cha mẹ tiêu tiền của con chẳng để chút nào. Nhà của cha mẹ là của con. Nhà của con không phải là nhà cha mẹ. Ốm đau trông cậy vào ai? Nếu ốm đau dai dẳng có đứa con hiếu nào ở bên giường đầu (cứu bệnh sàng tiền vô hiếu tử)”.

Và lời khuyên đối với các bậc cha mẹ là: “Khác nhau là như vậy! Người hiếu đời coi việc lo cho con là nghĩa vụ, là niềm vui không mong báo đáp. Chờ báo đáp là tự làm khổ mình.”

Cũng có nhiều con cái nuôi cha mẹ. Luận Ngữ chép, Tử Du hỏi về đạo hiếu. Khổng Tử đáp: “Ngày nay người ta cho nuôi cha mẹ là hiếu, nhưng đến chó ngựa kia, người ta cũng nuôi, nếu nuôi mà không kính hiếu cha mẹ thì có khác chi!” Người già không khác những đứa trẻ, nhiều khi hay tủi thân, hờn dỗi và dễ phiền muộn, con cái có thể cho cha mẹ ăn uống, hầu hạ cha mẹ khuya sớm nhưng rất khó biết đến nỗi buồn của cha mẹ lúc về già.

Người thợ hớt tóc cho tôi biết về con cái của ông, cả hai đứa con đều có nhà riêng, cùng ở trong quận Cam, nhưng không mấy khi chúng điện thoại hỏi thăm ông. Tháng

trước, ông bệnh, nằm nhà một tuần lễ mà cũng chẳng đứa con nào ghé qua thăm. Ông nói thêm: “Chỉ trừ lúc nào chúng cần nhờ đến ông việc gì đó”, và buồn bã kết luận: “Ồ Mỹ này, có chín đứa con, cha mẹ già bệnh cũng phải vào nursing home thôi!”

Tuy vậy, nursing home ở Âu Mỹ, mạng tiếng là văn minh, hiện đại nhưng liệu rằng đây có phải là nơi yên ổn cho những ngày cuối cùng của tuổi già không? Tại các viện dưỡng lão trên đất Mỹ mỗi năm có hàng chục nghìn trường hợp khiếu nại vì cách đối xử của nhân viên như bỏ bê, đánh đập, đại tiện, ói mửa mà không dọn dẹp, không cho uống nước, hiệp dâm, sờ mó, tệt hại nhất là đối với những bệnh nhân Alzheimer. Năm ngoái, phúc trình của Bộ Y Tế Minnesota cho ta thấy chỉ trong vòng 5 tháng đã có 15 trường hợp bệnh nhân mất trí nhớ bị hành hạ, trong đó có những vụ như bị chọc ghẹo liên tục, bị nhổ nước bọt vào miệng, bị bóp ngực hay hạ bộ. Phải chăng nhà dưỡng lão, chặng cuối đời của người già là chốn địa ngục có thật trên trần gian như thế!

Vậy thì con cái có hiếu tâm, xin cầu nguyện cho các đấng sinh thành sớm ra đi trước khi họ trở thành những người mất trí lú lẫn, nằm suốt ngày một chỗ, tiêu tiêu không kiểm soát được. Thấy cha mẹ lớn tuổi mà còn minh mẫn, mạnh khỏe nên mừng, mà thấy cha mẹ ra đi nhẹ nhàng, trước khi phải chịu những cảnh đau lòng của tuổi già lại càng mừng hơn.

Tuy vậy, rất nhiều gia đình người Việt trên xứ người có được niềm an ủi là họ có những đứa con Việt Nam, nhất là những đứa con của một gia đình nghèo khó, lớn lên trong chiến tranh và thông cảm được nỗi thiệt thòi bất hạnh của cha mẹ... (VD)

TÔI ĐI TÙ

Lần đầu tiên mang thân tù tội

Ngày xưa ở tù là điều ô nhục trọng đại. Tuy nhiên phải làm điều tội lỗi nặng nề như trộm cướp, giết người thì mới ở tù.

Ngày nay dưới chế độ VC, ở tù là thường sự. Chỉ cần buồn lòng nhậu say, về nhà la lối vợ con là có thể được các “nhà cai trị mới” gọi đi học tập cải tạo. Mà không phải chỉ học tập, lao động năm mười bữa, nửa tháng thôi. Do thù tạc giầy tờ nhiều khê, phần thì chữ nghĩa các quan làng mới cũng lem nhem, nên có khi ở tù cả năm, trường hợp chỉ vì say rượu la ó trong nhà. Đến nỗi ngày nay trong phim ảnh họ cũng có cảnh cha mẹ la rầy con cái không được, bèn đe dọa gọi đi cải tạo.

Nhà tù đầu tiên

Khoảng đầu tháng 6/75, nhà cầm quyền “Cách Mạng Lâm Thời Miền Nam” ra thông cáo quy định việc học tập cải tạo: Thời hạn học tập dành cho sĩ quan cấp úy và tương đương là 15 ngày. Cấp tá và tương đương là một tháng. Mỗi người phải đem theo 12 ngàn tiền ă. Ai không có tiền thì mang theo gạo, trị giá tương đương. Ngày trình diện đầu tiên là 25 tháng 6 năm 1975.

Nhà tôi bàn bạc, đi sớm về sớm, lại đầu mùa, mưa ít, đỡ cảm lạnh. Vậy là ngày kể trên tôi vào trình diện “đi học tập” từ trường Trung học Ngô Quyền. Lúc ấy vào khoảng 2 giờ chiều, trời mưa lất phất. Trong phòng hàng mấy chục anh em mà không khí hoàn toàn im lặng. Ai nấy đều lo âu trong lòng. Tôi men lại góc phòng nằm tạm trên băng ghế học trò, cố dỗ giấc ngủ để lấy sức đi đường, ắt hẳn là xa. Không gian vắng lặng nhưng không sao ngủ được vì trong lòng vẫn bồn chồn. Thời gian dài lê thê. Tuy nhiên rồi cũng đến lúc lên đường. Lúc ấy vào khoảng 5, 6 giờ chiều. Trời bỗng đổ mưa nặng hạt. Đang loay hoay lo che chắn chiếc ba lô cho khỏi ướt thì đã thấy xe queo vào cổng trại: Trung tâm Cải Huấn Tân Hiệp.

Đêm đầu tiên trong tù thật là nảo nuột. Ngoài trời mưa tí tách. Trong phòng tất cả đều thao thức nhưng cảm lạnh. Hầu hết anh em đều là người địa phương nên có điều chua xót: vốn là người chức quyền địa phương, ít nhiều danh giá, nay ra thân tù tội, mà lại ở trong tù ngay chính tại quê nhà. Hơn nữa, từ khám tới nhà chỉ cách nhau hơn cây số, mà lúc này xa cách nghìn trùng. Nằm buồn nghĩ vẫn vợ, chợt lặng lẽ mỉm cười trong bóng tối. Nghĩ lại mình có nhiều duyên nợ với khám đường này.

Từ năm 1965, khi còn là Trưởng ty Nội An tôi đã có lần vào thăm khám này. Trước cảnh tù tội của một số sĩ quan trẻ, tuy là VC nằm vùng thuộc chủ trương “luôn sâu, leo cao” của địch, nhưng tình cảnh cũng đáng thương. Khi nghe họ trình bày nỗi vất vả trong tù, anh viên chức trẻ còn mang chất thư sinh, lòng cảm thấy rung rung. Thế mà ngày nay, bản thân vào tù, chỉ nghe viên Trưởng trại, vốn là Trung Úy nằm vùng bị giam ở đây, nay chỉ huy trại này, thốt ra toàn những lời thù hận nhục mạ thôi. Mùa hè năm 73, một

con mưa bão gây ngập lụt trại này. Khi tình hình trở nên nguy hiểm, đe dọa sinh mạng cả ngàn tù nhân, tôi đã tự mình lái xe trong mưa bão vào lúc nửa đêm, đèn xem xét tại chỗ tìm cách giải cứu. Cuối cùng ông Tỉnh trưởng đã liệu lĩnh cho lệnh phá sập bức tường cuối trại cho nước rút đi, cứu sống hơn ngàn sinh mạng vừa tù nhân, vừa gia đình binh sĩ kẹt lại trong trại.

Mùa thu năm 74, để chuẩn bị chiến trường đánh chiếm Phước Long mấy tháng sau đó, VC mở nhiều đợt pháo kích vào phi trường Biên Hòa nhằm tiêu hao tiềm lực của Sư Đoàn III Không Quân. Trong một đợt pháo kích, bất đồ một trái hỏa tiễn 122 ly rơi trúng ngay một phòng giam các “đồng chí” của họ, sát thương toàn bộ nhân số trong phòng. Trước mấy chục đồng máu thịt bầy nhầy gọi là thi thể, mà trại lại không có ngân khoản chôn cất, tôi đành ra lệnh bắt hợp pháp cho xã Tinh lý xuất công nho lo chôn cất.

Những ngày cận 30-4, nhà tù không chịu cung cấp thực phẩm trả bằng ngân khó phiếu, đòi phải trả tiền mặt. Không đành lòng để cho tù nhân chết đói, tôi lại liệu ký chi phiếu khống, tức là không có chứng từ chứng minh, để rút tiền mặt mua thực phẩm cho họ.

Nằm trong tù ôn lại dĩ vãng thấy ở đây mình đã từng gieo nhân lành, nay có sao gặt quả dữ. Nhân quả bất đồng chăng? Thật ra về sau mới biết được, là “được” vào trại này quả nhiên là điều lành, bởi vì ở đây giữa thành phố, lại chỗ giam đông người, nên đỡ bớt rất nhiều nguy cơ kèm kẹp khảo tra cũng như nạn thủ tiêu dâm dú. Nghĩ thật cảm ơn Trời Phật!

Chiếc còng số 8 đầu tiên

Trong đời tù tội, lần đầu tiên ném mùi chiếc còng số 8, thì trở trêu thay lại được mang vào tay ngay chính tại quê nhà Bình Dương.

Tháng 8 năm 76, 35 anh em biệt giam thuộc trại Nhà Đò được lựa lên xe vận tải bít bùng chở đi. Trên xe ai nấy đều hoang mang không biết số phận đi về đâu. Vốn là người địa phương, tôi biết rõ địa điểm thủ tiêu ghê rợn: Trường Bông Bông. Nó nằm trên quãng đường từ Phú Giáo về Bình Dương. Nay thấy xe chạy về hướng ấy nên lòng càng sợ hãi. Lúc xe ngừng lại, cố nhòm người nhìn ra. Thật là hú vía: cổng khám đường Bình Dương. Tuy nhiên tôi vẫn còn bản khoản tại sao không vào hẳn mà lại đậu phía ngoài cổng. Chợt thấy mấy chú CA khuân ra một thùng carton. Thùng mở ra: toàn còng số 8 Smith B Wesson mới tinh. Mấy chú CA hô to: Nào từng cặp 2 người, đưa tay ra. Tôi và Đại úy Lợi CSQG liền đưa tay ra. Vậy là rắc một cái, trên tay đã mang còng gọn ơ. Lại nghe tiếng quát nạt, nhìn lại thấy hai anh H và Đ co rúm người lùi lại trong góc xe. Chú CA sấn lại giằng tay ra, rắc một cái là xong, miệng lầm bầm: chỉ bấy nhiêu mà cũng sợ. Buồn cười là hai anh này chẳng những gốc “phú lít” mà một người lại có tên là “Cọp”, người kia là “Lón”, đã từng quen thuộc với cặp số 8 này, thế mà nay sợ hãi. Vừa còng xong, ông “Cọp” thì mặt mày tái ngắt, ông “Lón” thì nước mắt chảy dài.

Phần tôi cũng chua xót lắm, vì không ngờ trong đời có ngày ở tù, lại ném mùi còng trói đầu tiên ngay tại quê nhà. Hơn nữa, nhớ lại ngày nào, khi còn bé theo

bạn vào chơi đùa trước sân khám đường này. Nay tuổi gần 40, thân tù tội mang còng cũng tại chỗ này.

Về sau, ném đủ mùi công tội thì mới biết đầu sao chiếc công Mỹ vẫn nhẹ nhàng, tiện lợi hơn loại dây xích chó hoặc chiếc cùm sắt do thợ rèn XHCN sản xuất nhiều. Bởi vì loại dây xích chó thì nó miết vào cườm tay vừa tê, vừa đau đớn. Còn chiếc cùm sắt thì vừa nặng, vừa kềm càng, lại thêm cạnh xù xì ri sét, lỗ cửa đứt tay bị phong đòn gánh như chơi.

Vừa rồi ở Mỹ này, có việc vào bệnh viện, bất ngờ bắt gặp một nữ cảnh sát dẫn giải một phạm nhân đi khám bệnh. Anh này chắc thuộc loại nguy hiểm nên trên tay là đôi còng lại thêm một sợi dây xích nhỏ nhằm hạn chế hoạt động của đôi tay. Dưới chân đeo thêm cặp công rời có buộc dây xích đủ để bước đi. Vậy mà anh này vẫn thân nhiên khéo chuyện với người bạn đồng tù được cho ra làm tạp dịch gần đó.

Thế mới biết ở đâu thân tù tội cũng chịu cùm trói nặng nề. Có khác chăng, ở đây bệnh nhẹ cũng được đi bệnh viện. Còn ở bên kia thường là tù nhân chết trước khi được đi bệnh viện. Mà có được đưa đi thì phần chết vẫn nhiều hơn phần sống, bởi vì bệnh viện không có đủ thuốc cho dân thường thì lấy đâu cấp cho tù.

Vậy đành tự an ủi:

Bắt phong trần, phải phong trần

Cho thanh cao mới được phân thanh cao

Nguyễn Nhơn

VNNB

Dec 31.91

PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California
nhận được tin buồn

ÔNG GIUSE NGUYỄN VĂN THƠM

Sinh ngày 22/3/1951

tại nhà máy giấy Tân Mai, Biên Hòa

Đã từ trần ngày 13/9/2011 tại San Jose,
Hưởng thọ 60 tuổi

Hội Ái Hữu Biên Hòa California
Đồng hương và thân hữu khắp nơi
Thành kính Phân ưu
Đến gia đình và tang quyến

Nguyện cầu hương linh
Giuse Nguyễn Văn Thơm
sớm hưởng nhan thánh Chúa

PHÂN ƯU

Hội ái hữu Biên Hòa California
nhận được tin buồn

ÔNG NGUYỄN VĂN ĐỨC

Cựu Thiếu Tá Không Quân
Liên Đoàn Trưởng
Liên Đoàn 1 Không Quân Biên Hòa

Đã từ trần ngày 9/13/2011
tại Washington State,
Hưởng thọ 78 tuổi

Hội Ái Hữu Biên Hòa California
Đồng hương và thân hữu khắp nơi
Thành kính Phân ưu
Đến gia đình và tang quyến

Nguyện cầu hương linh ông
Nguyễn Văn Đức
sớm về cõi vĩnh hằng

PHÂN ƯU

Hội ái hữu Biên Hòa California
nhận được tin buồn

Nhạc mẫu của Đồng hương
Mai Ngọc Trai
Cụ bà Nguyễn Thị Gái

Đã từ trần vào lúc 8 giờ sáng ngày thứ bảy
10 tháng 9 năm 2011
Nhằm ngày 13 tháng 8 năm Tân Mão
tại Sài Gòn
Hưởng thọ 80 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California
Đồng Hương và thân hữu khắp nơi.
Đồng Thành Kính Phân Ưu cùng
Đồng hương Mai Ngọc Trai
& Đình Thị Lan và tang quyến.

Nguyện cầu hương linh
cụ bà **Nguyễn Thị Gái**
an vui miền cực lạc.

TIỆC CƯỚI ẤM TÌNH NƠI THÀNH PHỐ QUÊ HƯƠNG .

Theo qui luật của xã hội, cha mẹ có trách nhiệm dựng vợ, gã chồng cho con cái khi đã thành nhân. Đó cũng là qui luật sinh tồn của con người. Không ngoài vòng cương tỏa đó, gia đình hai bạn Đình hoàng Vân và Nguyễn ngọc Thường cũng tính chuyện hôn nhân cho quý nữ Đình ngọc Đông Phương sánh duyên cùng chú rể Trần quang Vinh vào tháng chín, mùa thu năm nay. Sau lễ cưới tổ chức ở nam Cali vào ngày 10/9/2011 xong, gia đình bạn sẽ tổ chức lễ ra mắt hai cháu với bà con, họ hàng, thân hữu ở quê hương Biên Hòa một tuần lễ sau. Để việc tổ chức được chu tất đúng với thời gian ấn định, bạn đã nhờ Hoàng minh Chiêu, Lê minh Chánh gửi thư mời đến bạn bè. Chúng tôi đã tổ chức buổi tiệc tiền hợp mặt, party nho nhỏ, vào ngày 3/9/2011 ở nhà bạn Tạ thị Nguyệt Ánh. Lúc đầu, bạn bè dự định sẽ đóng góp mua tặng hai cháu món quà kỷ niệm để mang về Cali. Khi nhìn vào hiện vật sẽ nhớ đến cô chú. Ngại việc vận chuyển sẽ khó khăn, chúng tôi quyết định sẽ gửi phong bì theo tập tục của người Việt Nam mình.

Rồi ngày 18/9/2011 cũng đến, sau khi gia đình bạn về đến Biên hòa sáng ngày 17/9/2011. Những ngày cận kề, thời tiết nơi quê nhà diễn biến hơi xấu. Đó là kiểu mưa, nắng của tháng 9, tháng 10, mùa mưa bão hàng năm, trước khi chuyển tiếp sang mùa khô, để đất trời sẽ hòa quyện vào ngày Tết cổ truyền của dân tộc tiếp sau. Có lẽ ngày 18/9/2011 (nhằm ngày 21/8 năm Tân Mão) là ngày đại lợi. Từ sáng đến trưa, trên đường đi, tôi đã gặp ít nhất 10 đám đại hỷ, trong đó có 3 lễ đính hôn. Cũng hôm đó, bà xã tôi và quý tử, cùng gia đình bên vợ, cũng dự tiệc cưới đứa cháu trai gọi vợ tôi là di út, ở thị xã Thủ đầu Một. Ở Việt Nam lúc này thường là vậy. Lễ cưới, tiệc tùng, thường được tổ chức vào ngày thứ bảy, chủ nhật cho tiện lợi.

Tiệc cưới được tổ chức ở Tân hiệp quán cũ, bây giờ gọi là nhà hàng Đồng Nai. Có lẽ vị trí cạnh sông Đồng Nai, gọi tên như vậy cho dễ nhớ. Từ bao lơn của nhà hàng hướng ra bờ sông, nhìn về phía trái là Chợ Đồn, Cù lao Phố, với hai cây cầu sắt. Cầu Gành, cầu Rạch Cát, đã 108 năm chứng kiến bao thăng trầm của quê hương xứ bời. Nhìn về phía phải là Hóa An, Bửu Long, với cây cầu bê-tông đúc cong dài mười mấy nhịp. Cầu mới Hóa An đã 40 năm theo nhịp thở quê hương. Trên mặt nước, từng mảng lục bình trôi hồi hải về phía hạ lưu. Đến bãi đá hàng lại càng chảy cuộn cuộn hơn, tạo ra những giòng nước lũ xoáy.

Nước sông Đồng Nai đục ngầu vì đang mùa lũ, mang phù sa cho vườn bời Tân Triều nặng oằn cây trái. Những cánh đồng ven sông ở Tân Hạnh, Chợ Đồn, Tân Vạn...đã bị xóa sổ. Thay vào đó là những cụm công nghiệp, khu dân cư. Người dân Biên Hòa đang ăn hạt gạo của Cái Bè, Long An, tứ giác Long Xuyên, vựa lúa của đồng bằng sông chín cửa.

Gần đến giờ hoàng đạo, 11 giờ trưa, có một đám mưa nhỏ. Trời mưa thì mặc trời mưa, mọi người vẫn đội mưa đến để chung vui tiệc cưới. Bạn bè đến gần đông đủ. Trường lớp Tô minh Quang có sự cố bất ngờ. Quý tử bị đột quỵ phải vào cấp cứu ở bệnh viện. Tre già lo cho măng non. Bạn Huỳnh văn Mão đi công tác xa nên điện báo đến xin lỗi. Bạn Ngô hiếu Hạnh, anh rể Đình hoàng Vân, phải lo chăm sóc vợ ở bệnh viện. Ngoài số bạn bè K. 08 NQ, còn có hai khách mời ngoại hạng. Bạn Lê thành Tươi K. 07 NQ, nhưng là bạn bè với Vân những năm tháng bên trời lận đận, cùng màu áo sọc hoa rừng. Bạn Hồ Liệu cũng vậy, từ Sài Gòn đến Biên Hòa rất sớm. Bạn Tiêu hồng Phước, ở nam Cali về cùng chuyến bay với Vân, từ Thủ Đức đón xe buýt lên Biên Hòa chung vui với bạn bè.

Những cặp đôi đến dự có : Ngô phước Thiện và Mỹ Tiên. Hoàng minh Chiêu và Nguyễn thị Gái. Ngô thanh Tâm và Tạ thị Nguyệt Ánh. Lê minh Chánh và phu nhân. Các bạn gái có : Dương kim Phụng, Trần thúy Phương, Lê thị Nhung, Nguyễn hữu Phước, Lê thanh Vân... Dường như tôi đang làm cuộc điếm danh đầy các bạn ạ...

Về các bạn trai, đầu tiên là trường lớp Pháp văn bên nữ: bạn Trần văn Sửu. Dù cuộc sống còn khó khăn vì cơn áo gạo tiền, bạn vẫn đến với bạn bè. Bạn Lê xuân Sang, hết năm đệ tứ, lên Bảo Lộc học trung học Nông lâm súc với một số bạn bè ở Cù lao Phố. Sau đó tốt nghiệp Trung tâm kỹ thuật Nông lâm súc, hiện giờ đang sống với nghề nghiệp đã chọn ở Lái Thiêu. Bạn Ngô hồng Tâm vẫn sống với nghề gốm gia truyền ở Tân Vạn. Bạn Phạm thanh Thừa, Võ văn Trung, Lê minh Chánh là viên chức nhà nước, sắp nghỉ hưu.

Hoàng minh Chiêu, Nguyễn ngọc Long đã mất dạy (bỏ nghề giáo vì đồng lương eo hẹp). Bùi trường Đông, Lê minh Trí, Huỳnh văn Huệ, Đỗ công Luận, làm nghề tự do.

Sau phần nghi lễ truyền thống cho đám cưới do nhà hàng cùng MC thực hiện xong, thức ăn được dọn lên bàn tiệc. Ba bạn hữu cười nói duyên duyên, dù rằng thỉnh thoảng vẫn gặp nhau. Rượu thịt, thức ăn là phần phụ. Điều cốt lõi là tình bạn bè sau bao nhiêu năm tháng cách xa. Lần trước, tháng 6/2008, gia đình Đình hoàng Vân về Biên Hòa, bạn bè chúng tôi cũng có tổ chức hợp mặt. Sau một hồi sôi động, không khí hơi lắng xuống. Bạn Hoàng minh Chiêu bắt đầu có ý kiến, và trình diện với anh em món quà đặc biệt. Đó là chai rượu Tequila, được giới thiệu là đặc sản của cao bồi xứ Mỹ, do Huỳnh hữu Thọ, Thọ Huỳnh Hiệp, nhờ Đình hoàng Vân mang về gửi tặng bạn bè. Nhân tiệc cưới, anh em có ý kiến thưởng thức tại chỗ. Ly rượu nhỏ được xoay vòng. Men rượu nồng cay nhưng anh em vẫn cảm thấy hương vị ngọt ngào của tình bằng hữu sau bao nhiêu năm.

Cám ơn bạn hiền Huỳnh hữu Thọ.

Ngày khóa 08 NQ nhập học năm 1963, cách nay đã tròn 48 năm, gần nửa thế kỷ, hơn hai phần ba quãng đời người. Có những bạn bè học chung nhau suốt 7 năm. Bây năm gần bó, chung thầy cô, nhiều kỷ niệm không thể quên trong cuộc đời như giữa tôi, Võ hà Mỹ, Nguyễn minh Tâm, Kỳ lùn... từ thất 3, đến lục 1, ngũ 1, tứ 1. Bởi vì đầu niên học 1964-1965, thầy Đặng ngọc Thiềm được bổ nhiệm về làm giám học, đã chuyển đổi 13 anh tài của thất 3 sang lục 1 và ngược lại. Rồi tam B3, nhị B3. Lên lớp đệ nhất (lớp 12 theo tên gọi mới), vì sợ thi rớt tú tài phần thứ hai, phải vào học đại học quân đội, chúng tôi lại chuyển sang 12 A1. Có bạn bè, hết lớp đệ tam, sau biến cố Mậu Thân, không đủ tuổi hoãn dịch học vẫn, phải xa trường lớp, để làm nghĩa vụ trai thời loạn. Nhiều, nhiều kỷ niệm lắm, nhắc hoài không hết. Giữa chốn đông vui, chúng tôi vẫn không quên bạn bè đã vĩnh viễn đi xa. Nầy Phạm ngọc Hạnh. Nầy Võ văn Nghiệp. Nầy Trần văn Phước. Nầy Nguyễn văn Minh (Minh lùn, Minh đầu bạc)... Chúng mày đã thanh thân cuộc chơi nơi miền miền viễn.

Qua tin báo của tôi, bạn Châu kim Mỹ, từ thành phố Milan của nước Ý xa xôi, cũng gửi điện thư đến chúc mừng gia đình bạn. Bởi vì, tôi, bạn Nguyễn ngọc Thương (vợ Vân), bạn Ngô phước Thiện, bạn Đoàn hữu Hiệp, bạn Châu kim Mỹ... ngoài tình bằng hữu học sinh Ngô Quyền, còn là bạn học lớp nhì, lớp nhất tiểu học trường làng. Ngôi trường tiểu học Bửu Hòa, nơi các anh chị em tôi, rồi đến con cháu tôi lần lượt được khai tâm tại đó.

Cuộc vui nào cũng lần tàn. Bạn bè lần lượt tạm biệt. Chúng tôi còn có bốn tuần lễ nữa.

Có tiệc họp mặt rồi có tiệc chia tay. Bạn bè hẹn gặp nhau qua những bức điện thư. Bạn bè trong nước hẹn gặp nhau ở ngày cuối năm hàng năm, 31/12, như bạn Trương thị Hiền bên lớp Anh văn đã nói với tôi. Trang web Ái Hữu Ngô Quyền, trang web Ái Hữu Biên Hòa là nhịp cầu nối bạn bè với nhau qua nửa vòng trái đất. Thời gian có dần trôi, nhưng tình cảm bạn bè vẫn mãi mãi trường tồn.

Biên hòa, 00 giờ 30 sáng, ngày 27/9/2011.

Đỗ công Luận

Mình huê suốt đời nha ông

Trời sắp chuyển mưa, gió rì rào thổi xuyên qua đám lá xanh đầu mùa uốn éo dưới ánh trăng mờ, ông già búng phần cuối của điếu thuốc đang hút dở vào cái chậu sành bên cạnh lê bước vô nhà.

Qua ánh đèn vàng ấm cúng trong phòng ngủ ông thấy dáng bà nằm đó, mắt nhắm nghiền, tay chân buông thả, cuốn kinh Phật im lìm lặng lẽ nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở nặng nề mệt nhọc. Đặt nhẹ cuốn sách lên bàn, sửa lại cái mền, vặn mờ đi ánh đèn ông già khệ leo lên giường, chân duỗi thẳng, hai tay quàng sau ót, thả hồn miên man:

- Mới đó mà đã bao mươi năm rồi, kể từ ngày ông lò dò đeo theo bà ngoài phố Hòa Bình, rồi duyên phận như đã định bà theo ông về làm vợ làm dâu trong căn nhà chật hẹp mái tôn vách ván ở gần cuối cái hẻm lúc nào cũng nhem nhẹp dù thứ nước, rác rưởi ngổn ngang, ồn ào loạn xạ. Mới hôm nào còn ôm cặp trước ngực thả từng bước nhẹ đến trường, cuộc đời phẳng lặng êm đềm như tà áo trắng nữ sinh, thế mà giờ đây... Ông già thở dài chép miệng:

- Tui biết tui đã làm bà khổ sở sâu muộn tự thuở xa xưa, tự cái ngày tui còn mặc quần áo lính, miệt mài trên chiến trận đó đây. Bỏ mặc bà ở lại nhà một thân chiếc bóng vất vả muộn điều từ sáng đến khuya tiếp nối hàng bao nhiêu năm mà lúc nào cũng rắng lắng tai nghe tiếng hét lên mừng rỡ của một đứa em chồng nào đó:

- Anh Hai về!

Mà có về thì cũng năm mười phút, ông đã bảo bà đưa tiền (cái khoản tiền ít ỏi do má của bà cho trong những lần xuống thăm) để đi nhậu, đi ăn, đi phòng trà khiêu vũ cùng bạn bè chiến hữu, chẳng thèm biết đến bà đang âm thầm lặng-lẽ

giữa khuya mở balo tìm vá lại bộ đồ trận, đơm thêm cái nút đã mất đi ở một nơi khói lửa nào đó.

Ôm lấy áo trận vào lòng bà thiếp mê đi với niềm hạnh phúc vô vàn tràn ngập của người chinh phụ.

Để rồi năm tháng dần trôi theo cõi đời nghiệt ngã, ông cời áo đi tù, gậm nhấm nỗi hờn vong quốc, bà vẫn ở lại nhà đêm đêm cố tìm lấy hơi ấm của chồng qua manh áo cũ. Không một lời than thân trách phận. Chỉ có nước mắt vòng quanh trong đêm khuya tĩnh mịch cố chờ người phương xa.

Bỗng dung bà lên tiếng thì thầm:

- Còn ông thì sao? Bộ tui không biết cái lần mặc cho bạn bè chọc ghẹo, ông đã không thèm đem nộp cây súng gì đó để được lãnh huy chương mà đem bán cho ông cố vấn Mỹ lấy tiền mua vải may áo dài cho tui về quê ăn Tết năm nào.

Rồi lại nhớ cái lần đi tìm thăm ông giữa núi rừng Việt bắc hoang vu, trên chuyến tàu xuôi Nam về lại Sài Gòn tui vẫn thấy ánh mắt căm hờn nhẫn nhục của ông, tui biết ông cam phận vì ai. Cũng như ông đã không lên tàu ra biển từ Vũng Tàu mà lại lặn mò về lại bên tui ngày đó. Bộ tui không làm khổ ông sao?

Ôm nhẹ vai bà ông già nhỏ nhẹ:

- Thôi thì mình huê.

Rúc đầu vào ngực ông bà thở thê:

- Mình huê suốt đời nha ông.

Bên ngoài trời đổ mưa to, trong tiếng rạt rào gió nước ông già khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Cali 2010

Viết dùm ai

Hoàng Duy Liệu

HẠNH PHÚC HÔN NHÂN:

Bí quyết hoà giải những xung khắc

Mỗi gia đình có một cách giải quyết những xung khắc hay mâu thuẫn một cách khác nhau. Theo phong tục Việt nam thường nhin nhục, im lặng để gia đình được êm ấm, nhất là về phía các bà thường nghĩ tới tới các con, vì chúng mà phải chịu đựng một thời gian.

Dựa vào các cặp vợ chồng có kinh nghiệm về gia đình, các chuyên viên tâm lý, và các đôi vợ chồng còn trẻ. Sau đây là một số những đề nghị để giúp các bạn có thể áp dụng xem sao.

A- Đối với những cuộc cãi vã nhỏ:

Ngưng nói, đứng lên đi làm vườn, đi rửa xe, lau xe, đi bách bộ ra ngoài công viên, đi thể thao, đi chợ... sẽ giúp bạn quên hẳn những bực tức nhỏ, chẳng đáng gì và sinh hoạt lại bình thường.

B- Đối với những xung khắc lớn:

1- Đi thăm họ hàng: nội ngoại, anh chị em, (một thời gian ngắn). Điều này nên làm, vì không sợ mang tiếng là mình đi bỏ bịch với ai, lại có dịp đi thăm anh chị em nhà, vì cũng ít có dịp để đi thăm.

2- Gặp gỡ bạn bè: chia sẻ cho bớt những căng thẳng...
Tới thăm bạn bè xa gần cho vui, về công việc làm ăn chẳng hạn, để quên những căng thẳng trong nhà, nhưng đừng nói xấu vợ chồng. Lâu lâu làm như thế sẽ tăng thêm tình bạn và bớt đi nỗi ưu phiền.

3- Đi sinh hoạt: đi đại hội, đi tĩnh tâm, đi học hỏi cuối tuần... Đây là những dịp rất tốt có lợi cho bạn được học hỏi nhiều điều, tu tâm, làm việc thiện nguyện về phục vụ cho gia đình tốt hơn.

4- Chọn thời gian: hai vợ chồng gặp nhau với thiện chí hòa hợp: Sau thời gian ra ngoài, tâm hồn bình tĩnh sáng suốt, bạn tìm lúc thuận tiện cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau, nhớ chú tâm lắng nghe người kia và đừng ngắt lời khi chồng hoặc vợ đang nói.

C- Những phương pháp giải quyết xung khắc:

1/ Đừng nói cho thoải lòng: sau đó xin lỗi, vì sẽ gây tổn thương cho vợ hoặc chồng. Vì có người nói ít, dè dặt, vậy bạn nên cẩn thận.

2/ Bình tĩnh, vui vẻ: nói vào thẳng đề tài đó, để giải quyết ôn hoà.

3/ Mở lối thoát cho nhau: đừng day nghiêng, nhắc đi nhắc lại lỗi lầm.

4/ Dùng lời thật ôn tồn: kính trọng nhau, ôn cố tri tân. Thẳng thắn và tỏ ra cao thượng, không ngờ vực, sẽ dễ giải quyết được vấn đề.

5/ Can đảm nhận lỗi: tỏ quyết tâm sửa lỗi bằng hành động cụ thể như tăng cường làm những việc trong nhà: quét nhà, rửa chén, làm vườn, sửa sang nhà cửa, làm cho nhau những việc cần thiết khác...

6/ Nên để ý lặp lại những lời nói của nhau: để làm vừa lòng nhau. Vì thế ca dao có câu:

*Yêu nhau yêu cả đường đi,
Ghét nhau ghét cả đường đi lối về.
Vợ chồng là nghĩa già đời,
Ai ơi chớ nói những lời thiệt hơn.*

Chuyện kể có hai vợ chồng kia luôn luôn cãi nhau, lần này đang lúc gây cãi, kịch liệt, không bên nào chịu bên nào. Người chồng đề nghị với vợ: “Bây giờ tôi đề nghị với bà lấy mỗi người một tờ giấy, viết ra những tội xấu của nhau.” Người vợ đồng ý, rồi hai người ngồi xuống viết, người chồng viết được một câu rồi ngừng, trong khi người vợ viết liên tiếp, hình như cố tranh ý với chồng để kể tội xấu nhiều hơn.

Sau vài phút người vợ đã viết đầy giấy kể tội của chồng, tỏ ra về đắc ý, vì đã viết được nhiều những lầm lỗi của chồng. Sau đó hai vợ chồng cùng trao cho nhau đọc. Khi nhìn vào tờ giấy của chồng, người vợ bỗng bàng hoàng xúc động, chị vội đòi lại tờ giấy của mình và muốn làm hòa ngay. Vì trong tờ giấy của chồng, bà chỉ đọc thấy có một câu: **“Anh yêu Em !”** Thánh Phaolô khuyên: *Hãy chịu đựng và tha thứ cho nhau, nếu trong anh em người này có điều gì phải trách móc người kia. Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau...*

Ban Biên Tập Bản Tin Xứ Bưởi chân thành cảm ơn quý đồng hương quý văn thi hữu đã gửi bài vở trực tiếp đến chúng tôi. Ngoài ra những bài hay, giá trị quý đồng hương và thân hữu muốn chúng tôi chuyển đăng từ những tác giả khác hoặc không đề tên tác giả; chúng tôi đã đăng tải nhưng không liên lạc được người viết. kính mong được sự cảm thông của các văn thi hữu.

Trân Trọng.
Ban Biên Tập

Đậm tình đồng hương. Cùng nhau phát triển.

Để cảm tạ tấm lòng thương mến và sự ủng hộ của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu trong bao năm qua, khi quý đồng hương và thân hữu đến tham khảo giá bảo hiểm xe sẽ được tặng \$10, dù cho quý vị có mua bảo hiểm hay không. Khi quý vị quyết định mua bảo hiểm xe với Western Insurance, văn phòng sẽ gửi tặng lại \$50 cho mỗi hồ sơ, để đóng góp vào quỹ sinh hoạt Hội. Số tiền này sẽ được trao tặng trực tiếp đến Hội Đồng Hương Biên Hòa.

** Cần đem theo hồ sơ bảo hiểm hiện có khi đến tham khảo giá.*

*Mọi thắc mắc xin gọi
Tuyen Huong
714-891-8953*

TRUNG TÂM BẢO HIỂM WESTERN INSURANCE

Chỉ đại diện cho các công ty bảo hiểm tốt nhất. Tham khảo miễn phí. Không tính lệ phí trung gian.

714-891-8953

9340 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683 | web: www.western-insurance.net | License #0548614

Có văn phòng tại các thành phố Westminster - San Jose - San Diego - Diamond Bar - Sherman Oaks

VA. Design by www.vadesign.com 714.891.8953